

†
Dankbaar aandenken aan

MEVROUW

Monique LAUWEREINS

*Onderwijzeres aan het Sint-Andreasinstituut Brugge
Verermerkt met de Burgerlijke Medaille Eerste Klas*

echtgenote van de Heer **Jean-Pierre ROOSE**

geboren te Brugge op 21 april 1943
en er onverwacht overleden op 9 oktober 1995,
gesterkt door de H. Sakramenten van de zieken.

Jean-Pierre Roose
en haar kinderen,

*danken u
voor uw aanwezigheid
en de blijken van genegenheid*

Zegen van hierboven je lieve mama en papa die jouw zorgende aanwezigheid nu moeten missen.

Eerlijk, eenvoudig en bezorgd voor je omgeving maar bovenal diep gelovig in de Heer, met aandacht voor de diepe waarden van het leven, was je een rots van sterkte maar zo broos in een steeds harder wordende wereld.

In het afscheidsbriefje dat je me schreef, besluit je : "Ik hoop dat de barmhartige Vader mij ook kan vergeven en dat we mekaar terugzien in Zijn Koninkrijk."

O dragers, draag haar zacht ! O lieve engelen, draag haar naar het Paradijs.

Tot weerziens lieveling!

Je Peterke

Lieve Moeke,

Ik wil je zo graag nog eens dankjewel zeggen voor alles. Voor je zachtheid, bezorgdheid en je luisterend oor. Je hebt me zoveel moois geleerd, dingen die ik met me meedraag voor de rest van mijn leven. Je hielp me om met vallen en opstaan groot te worden.

Maar moeke, er is zoveel dat ik nog van je moest leren, aan je wou vragen en zeggen. Ik zal je zo missen. Ik geloof dat je van waar je nu bent, verder naar ons zal luisteren en voor ons zorgen. We geloven dat je daar nu echt gelukkig bent. De vredige lach op je gezicht sterkt me voor altijd.

Je Gisèleke

Mijn liefste Bietje,

Het is een schoon ding een goed mens te zijn!

Meer dan wie ook sierde dit gezegde jou, mijn liefste.

Wat kon je genieten van de vele kleine, eenvoudige dingen in het leven. Onze wandelingetjes door het mooie Brugge, onze heerlijke beiaardavonden, onze vele fietstochten door bos en veld, je optreden als Sarah in de H. Bloedprocessie. De dag voor je heengaan uit mijn leven fietsten we op die zonnige zondag naar O.L.Vrouw van 't Boompje om in groot vertrouwen te bidden voor je genezing. Maar je was zo broos geworden, je was al je zekerheden kwijt. Na het orgelconcert zondagavond zei je mij : "Ik voel me zo nutteloos". Voor de buitenwereld wellicht onverstaanbaar, want iedereen op school kende je grote talenten. Je was een prachtleerkracht, altijd bezig om aan kinderen het beste van jezelf te schenken, steeds vernieuwend op pedagogisch vlak, naar de noden en evoluties van de tijd. Onlangs kreeg je een heel belangrijke onderwijsopdracht - die van taaklerares en omkadering 1ste en 2de leerjaar - , die je met hart en ziel vervulde, maar... je miste in stilte de vroegere warmte van je 2de leerjaar waar je 32 jaar lang kinderen iedere minuut kon volgen en intens kennen.

Thuis was je een schat van een vrouw. Gevoelig voor de kleinste attenties, dankbaar voor de grote liefde die we elkaar gaven. Teder gingen we een leven lang met elkaar om. Nooit viel ooit een hard woord tussen ons en daar waren we beiden zo fier op. Alles konden we rustig uitpraten. Hand in hand gingen we steeds op wandel als een uiterlijk teken van hoe onze harten met elkaar waren versmolten.

Je gaf me zo'n lieve dochter, Gisèle, zoals je in je afscheidsbrief schreef : het "zonnetje" in ons leven. Deze warmtebron laat je me achter samen met haar lieve man Bart, die voor ons als een zoon was geworden.

Zij en ook je lieve schoonzus Marie-Ghislaine, die jou zo mooi opving terwijl ik op school was, zullen met jouw zegen mij een grote steun zijn.

